From: Sharon Nizza <sharonnizza@gmail.com>
To: undisclosed-recipients:;
CC:
Date: Wed, 9/25/2013 12:10:07 AM
Subject: article on Fiamma Nirenstein on YNET

http://www.ynet.co.il/articles/0,7340,L-4432294,00.html

מהפרלמנט האיטלקי לישראל: "חוגגת בבית"

היא נולדה בפירנצה וכיהנה כחברת פרלמנט באיטליה, עד שיום בהיר החליטה פיאמה נירנשטיין שהגיע הזמן לעלות ארצה. עכשיו היא חוגגת את החג הראשון בישראל, ולצד הגעגוע, היא נאחזת באושר האדיר "לחגוג בפעם הראשונה חג עם המשפחה, עם העם שלי, בארץ שלי"

טלי פרקש פורסם: 23.09.13 , 09:19

לפני כמעט חצי שנה עלתה פיאמה נירנשטיין על מטוס, השאירה מאחור את התהילה, הפוליטיקה, השפה, התרבות והחברים הרבים – ועלתה לישראל. השבוע היא חוגגת את סוכות הראשון תחת שמי הים התיכון, ומארחת את קרובי המשפחה "הצברים" סביב שולחן חג בסגנון איטלקי.

לפני חצי שנה: צ'או, איטליה: חברת הפרלמנט - בקרוב בישראל

היא נולדה בפירנצה, חיה ברומא, כיהנה כחברת פרלמנט מטעם מפלגתו השמרנית של סילביו ברלוסקוני (ומילאה כמה תפקידים בכירים בממשלתו) - ואז, יום בהיר אחד, החליטה פיאמה נירנשטיין שהגיע הזמן להשאיר את איטליה מאחור ולעשות עלייה. אמרה - ועשתה.

בדירתה החדשה בשכונת גילה שבבירה, מול נוף הרים ירושלמי, פיאמה נירנשטיין חווה ישראליות. מי שהייתה חברת הפרלמנט האיטלקי ועודנה אחת הדוברות הרהוטות למען ישראל מול מסך הקרירות האירופי, שינתה כתובת למקום שבו היא מרגישה הכי בבית: מדינת ישראל.

"בפעם הראשונה הרגשתי שגם אני חלק"

בעיצומן של ההכנות לחג נירנשטיין ממהרת להעמיד סירים עם ניחוחות "משם", באווירה של "פה". "אחותי שגרה כאן והבנות שלה, יהיו האורחים שלנו בחג", אומרת העולה החדשה-חדשה בגאווה בלתי מוסתרת. "מצד אחד, זה כיף גדול לארח אותן כאן, אך מצד שני יש לי צביטה בלב, כי הבן שלי עדיין ברומא, וקשה לחגוג את החג הכל כך משפחתי הזה בלעדיו".

כמו כל ישראלי, גם נירנשטיין התייצבה בערב החג בסופר, העמיסה את עגלה בכל טוב, והמתינה בתורים הארוכים שבקופות. "אני אוהבת ללכת כאן לקניות", היא אומרת בגילוי לב, "כי זה מרגיש כל כך 'עם כולם'. הסתובבתי בין הדוכנים של הסוכות, עם הקישוטים וארבעת המינים. אני לא דתייה, אבל האסתטיקה התרבותית הזו מדברת אלי. ההתרחשות סביב החגים, האווירה, ובפעם הראשונה הרגשתי שגם אני חלק".

נירנשטיין עודה מתלהבת מהפרטים הקטנים, המובנים מאליהם: "בחגים שם תמיד היה צריך לעדכן מראש אנשים שעכשיו חג ואני בחופש, ולקבל תגובות בנוסח 'אהה, באמת?' לבנות סוכה, ולשמוע את החברים הלא יהודים משבחים את 'הצריף היפה'; לקפוץ לבית הכנסת העתיק בפירנצה ולפגוש את הקהילה, כשמסביב הרחוב בעוד יום של שגרה. בארץ אין את הניכור הזה, ולשם שינוי יש אווירת חג ואני חשה שאני חוגגת את החג שלי".

היא אף מוצאת סימבוליות רבה בעובדה שהחג הראשון שהיא מציינת כעולה חדשה, מתאר נדודים ועראיות. "כל הבנייה של הסוכות זה הרי כדי לזכור את הנדודים במדבר. אבל הנדודים האלה, כידוע, לא נגמרו שם. אנחנו עם נודד. זה חלק מהסיפור היהודי. מצד אחד לנדוד, ומצד שני, גם במקום הכי ארעי שבו אתה נמצא, להפוך אותו לבית ומשפחה".

גורמת לאירופים להקשיב

נירנשטיין נולדה לאם ממשפחה איטלקית יהודית ואב יהודי ממוצא פולני, ואת רוב חייה הבוגרים הקדישה לחיבור האיטלקים עם ישראל והיהודים. במהלך כהונתה בת ארבע השנים בפרלמנט האיטלקי, הספיקה לחנוך ועדה מיוחדת למאבק באנטישמיות, לקדם את השתתפותם של חברי פרלמנט איטלקים בעצרות תמיכה למען ישראל - ולהתראיין מול כל מיקרופון אירופי על זכותם של הישראלים להגנה עצמית אל מול הטרור.

גם עם ההסתגלות לארץ החדשה, היא כדרכה לא נחה לרגע. מאז שעזבה את הפרלמנט האיטלקי, חזרה לעבודתה הקודמת כעיתונאית ומחברת ספרי היסטוריה ותרבות על המזרח התיכון, תוך שהיא מתחזקת במקביל טור יומי הנכתב מישראל, לאחד העיתונים המובילים באיטליה – "איל ג'ורנאלה".

נירנשטיין משמשת גם כחברת ועדת הבחירה לפרס "בראשית", על תרומה יוצאת דופן לאנושות בזיקה לערכים יהודיים, ובין לבין מרצה וממשיכה לדבר את ישראל בעולם. בייחוד מסייעת הפוליטיקאית לשעבר, בסוגיית החרם האירופי, כמי שניחנה ביכולת הנדירה לגרום לאירופים להקשיב.

הלב בירושלים, וגם קצת בפירנצה

לצד מעגלי הסיוע והתרומה, והטלפון שלא מפסיק להודיע על קיומו - נירנשטיין מתרגלת לעוד עובדת יסוד של החיים בארץ: נפלאותיה של הביורוקרטיה הישראלית. "רק עכשיו הופתעתי לגלות שאני נדרשת לעבור מחדש טסט בשביל רישיון נהיגה ישראלי", היא מספרת. "כמי שנוהגת שנים - והיטב, זה היה אבסורדי והזוי מעט. מה שכן, בכל מקום אני נתקלת בישראלים נחמדים ואדיבים. ברגע ששומעים שאני עולה חדשה, רואים הרבה מאוד רצון טוב לעזור ולסייע, וגם קבלה ללא תנאי".

ואיך את רואה את עצמך משתלבת במרחב, בעתיד הנראה לעין?

"אני רוצה להועיל. זה מאוד חשוב לי לתרום, ממה שאני יכולה ומהניסיון שלי לטובת תושבי מדינת ישראל. באיטליה תמיד דיברתי בעד ישראל, ועכשיו כשאני פה, הזווית שונה. קצת קשה לי כמי שגדלה בבית של עיתונאים ואינטלקטואלים אקדמאים, לא להצליח לקרוא טוב בעברית. אני מרגישה אנאלפביתית כשצריך לכתוב - ואני לא ממש יודעת איך", היא אומרת בגילוי לב של מי שדוברת לא מעט שפות.

אך מהי בכל זאת ישראל המופלאה הנשקפת מעיניה של מי שייצגה מדינה אחת, ונשבתה בקסמה של אחרת?
מאז שעלתה ארצה, מנצלת חברת הפרלמנט בדימוס כל דקה פנויה לתור את העיר שעכשיו היא ביתה - ירושלים. כל רגע נדיר שכזה, מוקדש לפגישה עם עוד רחוב או סִמטה בבירת ישראל.

"הדמיון לפעמים מתעתע בין החלק העתיק של פירנצה, לרחובותיה הצרים של ירושלים, וזה מרגיש לי בבית בצורה כפולה ומיוחדת. שתיהן חלק ממני, אני בִּתן של שתי ערים. אבל בסופו של דבר, עם כל ההערכה ליופי והסינרגיה - מה שעושה לי כאן צביטה בלב, זו השייכות. התחושה שהמקום הזה הוא גם שלי. שהוא חלק ממני.

"להיות עולה זה לחיות ברגשות מעורבים. מצד אחד, זיכרונות מהחיים האחרים שהשארתי - ומצד שני, לנשום עמוק פנימה את העובדה המפעימה שהגשמתי חלום, ולהיאחז בזה ובאושר האדיר שזה גורם לי להיות מסוגלת לחגוג בפעם הראשונה חג עם המשפחה, עם העם שלי, בארץ שלי".